

VEREBES ERNŐ VERSEI

TE-FU, FOCI

szándéknyi világom freccsen
tócsa a tefu-kerék alatt
akár térdreflex kottyant
vagy vaku lobbant volna
pillantásnál sebesebben töri össze tükrét
s maga szétporladva ott marad
az elvénült kezdet és fiatal vég
politikus kézfogásában

s úgy tűnik ezen semmilyen hangos szurkolás nem segít
a puszta vágy sem
a hosszabbítás – hisz megdöndült az ég s ránk szakadt a jég
most elmarad
tétován tekintek szét a csatakos
már-már üres pályán
vagy csak rossz időben ülök a lelátón
ott is csak árván
s egyáltalán
miért kell most látnom –
nekem ki mindezt nézni itt maradt –
ezt a sok számozott címert elmenőben
amott súlyos kabátokat
mintha keresztjeiket cipelve szöknének a temetőből

ott sejtenem szándéknyi tettüket
a vélt feltámadásban
egész a Te országodig a miatyánkban
erőtlen
hol lehet kezdeni előlről . . .

. . . elvesztett meccseken
még mielőtt három (a magyaré ezek szerint)
árva füttyszó szentesítene az eredményt
miért kell igaztalanul s dühösen odakiáltanom a csüggedten
kivonulók felé

valami
pillanatra visszafordítót
meggondolásra buzdítót
hogy kibírható lett volna egy valódi győzelem
s kellene is a nekrológ elé . . .
ordítva venném magamra a vihar szelét –
részemről a hősi kegy –
bosszúból
holnap a még megmaradt barátok is
nyomtalanul fussanak szét
hogy szóra se maradjak érdemes
hát kimondanám kereken
néha
úgy érzem magam mint egy
még csak törésnek se jó reccsenés
mint egy nem is oly halálos
a pusztulást csak az ijedtségig idéző mirigy
veres ótvar
kelés
mert féltő
hogy válaszul a megoldatlanra
egyszer mégis kikeresem a számot
összeszedem elvámolni való minden nyavalyámat
s befut a teher-fuvar . . .

tefu-kerék alatt a tócsa
úgy tűnik világom
robbanó déli zátony – szándéknyi freccsenés
érc-éretű mákony
mikor már csak a térdreflex kottyán
s a merengés egy kiégett villanáson
csak pillantásnyi vakságom a mostban
így tűnik el világom
a sosemleszben
az egyszervoltban

KETTEN A TENGERMEZŐN

glóriádon kihűlt a fény
félek
eljegesedik benned a
lélek
s mint egy konzervet kivágja
látom
bőröd mint hajótestet a
zátony
bordáid közt az én szívem
sziszeg
kékül az áramlat miben
hiszek
hunyorgó magasba árad
büszkén
sűrű tenger-vér sószínű
üszkén
hullám-targoncán drága fű-
szerek –
egymásba vijjogó börtön-
szelek
tűnnek el csendben a látha-
táron
a magányba vesző tenger-
háton

VALAKI A VAKABLAKBAN

Mint megkésett szerető rohansz elébe.
Észrevétlen hagytak, vigaszt keresel.
Biciklikereknyi koszorú: ajándék,
mit épp tőle kaptál, s most neki viszel.

Alakját csontszínű fátylakkal takaró,
emlékbe szökkenő arát alakít.
Sóvárgó tekintetedre válaszul,
beteljesületlen bábu-vágyakat szít.

Feltárja szűz teljét kínáló díszzeit:
gipszminta-udvarát, arcán a felhőt,
magányodba bújva csikland, riogat,
csókolja látványod, a csodától mentőt.

Mintha akármerre csak rajta keresztül,
önmaga után lépne át a lélek.
Csábító árnyai' temetőjében
vének csörtetnének, ha élnének.

Hívatlan hódoló a kinnrekedt világ,
hajnalt kacsintva kövek közé köszön,
s mintha üdvén járnál, lebegsz súlytalan,
fenn. Fekete gyémánt koppan kriptaközön.

... ablak hályogából haldokló tangó bűg,
s táncol a mennyezeten megfestetlen –
lomhán: befalazott kirakatokban lát-
hatatlan szerelmed moccan, meztelen.

CORPUS

Testetlen hiába várnak
Pléhkrisztust télvíz havára
Szerelemnek vér az ára
Testvért így kiáltanának

*

Meglopott kies oltárról
Langymeleg nyelvekre kerül
Imája csendben szétterül
S hallgat egy üres országról

*

Latrokkal táncolni látszott
Hisz csak felszökött s lenézett
Kitalálta az egészet
És harminc ezüstbe játszott

*

Vérmezőre terelt éhes
Farkas-szaggatta birkanyáj
Megtelt a szerzet-ispotály
Haldoklásunk ezeréves